

ממטבחה של פסיכולוגיה

מתכונים לחיים טובים יותר

זוית אישית

בבוקר חיפשתי את המפתחות של האוטו, וראיתי רק את השלט על השולחן.

אתמול הודעתי לאבא שאני צריכה את האוטו, לכן התפלאתי שצורר המפתחות לא היה עם השלט.

בעצם צריך לחזור עוד קצת אחורה. הצבעי החליף לנו את הצילינדרים למשרדים ולכן היינו צריכים מפתחות חדשים. אבא פירק את הצרורות הישנים והרכיב סטים חדשים.

עכשיו נחזור להתחלה. כשלא מצאתי את הצרור הרגיל עם השלט של האוטו התחלתי לחשוב איך אפשר להשיג את אבא. אולי אתקשר מאוחר יותר לדוד ואשאל מה קרה למפתחות, אילו היה לי הנייד של הרב שמוסר שיעור בבוקר, אולי הייתי יכולה לבקש את אבא, הכי גרוע אסע במוניות, וכן הלאה... מה שאני מנסה להסביר הוא שהייתי מוטרדת.

פתאום נחתה עלי התובנה: כל מה שאני צריכה הוא השלט, כי בתוכו יש את המפתח לרכב, צרור המפתחות לא קשור לאפשרות לפתוח ולנסוע.

נרגעתי. והתיישבתי לשתות את הקפה של הבוקר עם העיתון.

מודעה מסוימת תפסה את תשומת ליבי: 'שוב אלימות חסרת פשר מצד שוטר כלפי אדם שחור'. בעיצומה של המתיחות הבין גזעית המחריפה בארה"ב, על רקע כמה מקרים קשים בחודש האחרון של הרג שחור-עור על ידי שחורים שלא טרחו לבדוק יותר מדי מה מתרחש, אירעה שוב תקרית.

בקיצור, מטפל ניסה להחזיר צעיר אוטיסט למעון ממנו ברח. בעודו רודף אחרי הצעיר, צופה הזעיק את השוטרים ודיווח על אדם חמוש המאיים לפגוע באחר. השוטרים פקדו על הרודף [שחור העור] לשכב, ובעודו שוכב עם הידיים למעלה, ירו ברגלו.

בשלב הזה נכנסתי למכונת והתחלתי לנסוע. בחדשות דיווחו על החיל שירה במחבל. וכמובן הרבו להג בעד ובנגד, לא התרכזתי כדי להבין בדיוק את הדעות, כי חשבתי על משהו אחר.

על הקשר בין שלושת האירועים: מפתחות האוטו שחשבתי שאינם ולכן לא אוכל להשתמש במכונת, הירי באדם השחור, ושפיטת החיל היורה.

על פניו אין שום דבר מאחד, פשוט רצף כרונולוגי שתחיל לפני התפילה ונגמר כשהגעתי למחוז חפצי. [רפואה משלימה בסנטר רמות, אם זה מעניין מישהו]

הגעתי לתובנה אותה אני רוצה לחלוק.

נחזור לתחילת הסיפור. ישבתי בסלון ביתי הממוזג [סוג של...] משהו לא הסתדר לי, עדיין היו לפני מספר אופציות לפתרון. המתח המזערי מנע ממני לראות את המובן מאליו – בשלט לאוטו יש את כל מה שאני צריכה. העובדה שבדרך כלל צמודים אל השלט המפתחות של המשרדים, מנע מממני את שיקול הדעת של העובדות.

ואם אני מבינה איך המתח הקל עיוות את התפיסה שלי, על אחת כמה וכמה אסור לי להתיימר לשפוט איך מישהו בנסיבות הרבה יותר מפחידות ומאיימות עלול להגיע להחלטות מעוותות שלא עולות בקנה אחד עם המציאות.

כשאדם צריך לפעול תחת לחץ צל הרים עלול להיראות כהרים, ותולעת יכולה להפחיד כמו נחש קוברה. קל מאד לשבת על כורסה ולחשוב שאני בטח הייתי פעולת אחרת, הייתי מצליחה להבחין בין עיקר לטפל ולשפוט את המציאות על פי הנתונים האובייקטיביים.

אני בספק גדול.